

tionalbanken nu har besluttet. At han skal høres, vil naturligvis sige, at han skal gøre sin Mening gældende med al den Styrke, han kan. Det vil ogsaa sige, at Nationalbanken selvfølgelig skal tage et rimeligt Hensyn til denne Mening. Men Forholdene kan jo tilspidse sig saaledes, at der bliver Tale om et Enten-Eller, hvor man maa ophøre at argumentere, og saa er Spørgsmaalet: Hvor ligger da Myndigheden til at fastsætte Diskontoen? Den ligger hos Nationalbanken, længere kan man ikke komme med den Ting.

Bramsnæs: Den højtærede Finansminister synes i nogen Grad at give mig Ret i, at Forslaget om en Kursegaliseringsfond ikke forelaa som et Forslag fra Valutakonferencen, men kun som et Forslag fra et Udvalg i Valutakonferencen. Det fremgaar i øvrigt ogsaa klart af Valutakonferencens Indstilling. Jeg har villet benytte Lejligheden her til at stille Sagen paa dens rette Plads, fordi jeg har haft Indtrykket af, at man under de Forhandlinger, som har været ført, ikke har set, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var; man har ikke læst Indstillingen nøjagtig igennem. Men jeg er klar over, at den højtærede Finansminister har vidst dette paa Forhaand, i hvert Fald burde han have vidst det. Om Nationalbanken skulde have nogen Interesse i at tilsløre dette Forhold og give Indtryk af, at Forslaget om Statens og Nationalbankens Fordelingsforhold i Virkeligheden var noget, der var vedtaget, skal jeg ikke kunne sige. Men i hvert Fald burde Finansministeren være advaret ved den Form, hvorunder Valutakonferencens Udtalelser om disse Forhold fremkom, og ved den Overskrift, som findes over selve Forslaget om en Kursegaliseringsfond, hvor der udtrykkelig staar, at det er et Forslag fra et Udvalg . . . (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Tiltraadt.) . . . Nej, der staar intet som helst om, at det er tiltraadt. Nu skal vi blive ved det, der staar i Betænkningen. Her staar intet som helst om, at det er tiltraadt. Den højtærede Finansminister sagde ogsaa for et Øjeblik siden, saa vidt jeg hørte, at han var klar over, at Valutakonferencen ikke havde tiltraadt det. Der staar, at Valutakonferencen anser det for at være nødvendigt, at Staten medvirker til Kursegaliseringsfonden. Det har jeg skrevet under paa, og det staar jeg ved; jeg staar ved, hvad jeg skriver under paa. Jeg har

oprindelig været og er principielt af den Mening, at det er forkert, og det tror jeg ogsaa har fundet Udtryk fra forskellige Sider i denne Sal. Men jeg er klar over, hvilken moralsk Betydning det kan have, at Staten er med i Fonden, og det har bevirket, at jeg er gaaet med til, at Staten skulde medvirke til Oprettelsen af Valutaegaliseringsfonden. At det imidlertid skulde betyde, at det Forslag, der en Gang var lavet af Nationalbankens Folk om, i hvilket Forhold Staten skulde deltage, skulde være afgørende, har jeg aldrig nogen Sinde ment. Det har jeg for øvrigt givet Udtryk for adskillige Gange under Valutakonferencens Forhandlinger. Men Forslaget fremtræder, som jeg vil have Lov til at gentage, slet ikke som et Forslag fra Valutakonferencen, og derfor kan det naturligvis ikke have været Valutakonferencens Medlemmers Pligt at stille Ændringsforslag dertil — der har simpelt hen ingen Lejlighed været til at stille Ændringsforslag dertil. Det kom som et Forslag, paa Grundlag af hvilket der skulde forhandles med Regeringen. Hvis Regeringen har taget dette for mere, end det var, da det kom fra Valutakonferencen, har Regeringen misforstaaet Situationen, og saa har Regeringen maaske af den Grund staaet daarligere under Forhandlingerne, end den burde staa. Der er jo nemlig ikke opnaaet noget af Betydning for Regeringen ved de førte Forhandlinger, og det anser jeg for at være Regeringens Fejl. Jeg sagde før, at jeg tror ikke, der kunde være opnaaet mere overfor de private Banker, men jeg mener, der kunde være opnaaet betydeligt mere overfor Nationalbanken, hvis Regeringen havde holdt stærkt paa dette. Det er ikke sket, og de Forhandlinger, der blev ført i Folketinget, viste jo ogsaa, at Regeringen ikke havde Lyst til at fortsætte Forhandlingerne og forsøge at opnaa afgørende Ændringer.

De Ændringer, som der blev stillet Forslag om i Folketinget, og som ikke blev vedtaget der, har jeg ikke beskæftiget mig yderligere med, fordi jeg finder det unyttigt; men jeg syntte et Par andre Punkter, hvor jeg syntte, man burde have klaret Situationen, idet jeg mente, at disse i Virkeligheden ikke var de principielle Punkter, man havde haft til Drøftelse i Folketinget. Nu siger den højtærede Finansminister, at det første Punkt, jeg omtalte, er i Orden. Det glæder mig, men jeg kunde lide at se det paa Tryk. Jeg plejer at kunne læse indenad, og jeg kan